

KALÁSZ MÁRTON

Postazárás

Bella István emlékének

„Ha város nincsen, Fedoszja nincsen.” Grotosz derűvel
 így emlékezni rá – emlékek is kedvvel úgy magyaráznom,
 hogy kedves városod, István, egyszer az ellenállás
 ily finom változatát is urbanizálta; aznap a kisasszony postazárás előtt.
 Vidor s nem védtelen vendég lengyeleid tüstént fölkapták szívhangjukat.
 Szívszorító, kissé félsz is volt ballanunk, ballaniuk –
 mindig így ránk szakadt: főve fönthordó birodalom
 színveretét, s hallva ma fölsattanását, „akkor hát ne a várost
 kapcsolják, egyenesen Fedoszját”. Kik már föllették kis fülkében honvágyukat,
 őszi gyarmatosítottak, s ki kajánként félszeg somollyá
 akár; ott én: oldottuk volna még nem sejtett szív-fáradtságokat –
 ketten egész létfáradtságunk. Megalázható
 ki-ki nép volt ennyi léten is; hajnali bölcselmek hangján szanaszét
 csapna ne vállon, ki kit ütne állon. Mi fejtve Fedoszják történetét.

Dán etűd

Túl nagy s árulkodó
 a hallgatás – „túl nagy”, mondja a mai dán
 költő, „ilyen méretű országhoz”. Hamlet strázsája –
 hajdan önmagunkra ne gondolnunk? A fortinbrasi gőg
 gyásszá zendülhet. Tomboló elmék fölött is
 s mik hangzanak – ma fűzfaág
 képe; létrontó bitelekként, de hamis vád?
 Látomásunk: riadtan visszalépne
 még „patkány”-sikolyra – lankadt, itt tiltó mozdulat,
 szívűvé hanyatlík. S üdvön, mögüle gúnyhoz e vidor: név
 nem kell. Váltó eszméltjeink,
 ránk sincs rendelkezés – akire kint a vitorlás vár;
 csöndben vagyont int. Elmék, remeklésre
 – szólt ránk? Fortinbrasoknak könny-javunk fenség. Ha érv-e –